

wasst kahhe päwa eest seie tulnud.

Robert. Olgo küll nenda; agga ei teie ei mälleta; et teie tunna, mullo ka siin olite; sest on nüüd kaks aastat ja kahhe nädalat teed. Efs olle teie mees, et meie siis padiga siin taimas ollime; kui halle meel teil minno isä willetsusse pärrast olli; kui wägga teie temma järrele kulasite, puhhas sepärrast, et teie tahtsite temmale ja meile head teha. Teie ollete minno isä raudust peastnud, ollete temma sugguwõssa murrest peastnud; ja need keif ihaldawad teid nähha sada. Tulge, wotke ossa meie rõmuse. Rõmo pissarad teie silmist, wolago ühte, meie tanno-pissarattega.

Herra. Tässa, mo sõbber; teie wot tate mind teise eest.

Robert. Ei mitte, kallis Herr. Teie näggo on allari minno mees, minno südda mes olnud. Teie ollete sesamma, ja minna ei

ei wotta teid mitte teise eest. Tulge minnoga ärra, ma pallun wägga!

Herra watas tõssist wiisi Roberti peäle ja ütles: Sõbber, teie tete minnule waewa ja teie isä ei sa sest ühtegi abbi. Eht minna heidan agga selle inimesse näo peäle, fedda teie rägite.

Robert wastas: Mikspärrast ei sori teie minno so-useltsile sedda õine, et nemmad sedda nähha saaksid, kes neile keigeüllemat head on teinud? Kuida wote selle tanno ohwri wasto seista, mis meie teie helde südamele olleme tootanud?

Herra jäi wait; temma südda kihwatas temma sees. Tubba ta piddi Robertile woi must jätmä; agga temma sundis omma südant, astus jonega kõrwale ja pugges rahwa wahhele, mis seal tungus kous olli. Robert ei joudnud tedda kätte sada, ei saanudki tedda ennam nähha, ja kandis se ülle kahjo kibbeda nuttoga.